17 I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne dog deres egne omkostninger i sager anlagt af Fællesskabets ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (tredje afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.

2. Hvert part bærer sine omkostninger.

Galmot Everling Kakouris

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. december 1983.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl
Ekspeditionssekretær

Y. Galmot
Formand for tredje afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. F. MANCINI FREMSAT DEN 20. OKTOBER 1983 [1]

Høje Domstol.

1. Den foreliggende sag, som er anlagt den 7. februar 1983, vedrører en række krav, som Domenico Morina, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, har fremsat over for denne institution, idet han har nedlagt påstand om annullation

1 — Oversat fra italiensk.

dels af en afgørelse om, at en meddelelse om ledig stilling trækkes tilbage, *dels* af en afgørelse om, at en stilling på listen over antallet af stillinger overflyttes.

Ved meddelelse om ledig stilling nr. 3285 af 3. november 1981 opslog Parlamentet en ledig stilling som ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A 5/4 ved generaldirektoratet for forskning og dokumentation (GD V)). Sagsøgeren, der var fuldmægtig i lønklasse A 6 ved samme direktorat, og som siden januar 1979 kunne forfremmes, indgav ansøgning. Under ansættelsesproceduren besluttede Parlamentets generalsekretær imidlertid ved skrivelse af 6. maj 1982, at den ledige stilling skulle overflyttes til afdelingen for kasse og bogholderi (GD IV). Som følge heraf annullerede administrationen meddelelsen om ledig stilling nr. 3285, idet den underrettede sagsøgeren herom. Denne indgav en klage over afgørelsen, idet han krævede en begrundelse for annullationen. Ved skrivelse af 3. november 1982 afviste Parlamentets formand klagen, idet han anførte, at det på grund af overflyttelsen af stillingen, som skyldtes tjenstlige grunde uden forbindelse med sagsøgeren, var blevet umuligt at gennemføre ansættelsesproceduren.

2. Den sagsøgte institution har først påberåbt sig, at sagen bør afvises af to grunde; først fordi der ikke foreligger nogen retsakt, der indeholder et klagepunkt, og dernæst fordi søgsmålet for Domstolen og den administrative klage ikke har samme formål. Parlamentet har anført, at sagen ikke kan admitteres, fordi overflyttelsen af stillingen er en foranstaltning vedrørende organisationen af tjenesten, som er uden betydning for sagsøgerens arbejdsforhold; Parlamentet har yderligere anført, at det kun er i stævningen, at der nedlægges påstand om annullation af den omtvistede foranstaltning. Heroverfor har Morina anført, at han under alle omstændigheder befandt sig i en retsbeskyttet situation, og at han følgelig har retlig interesse i søgsmålet.

Jeg kan tilslutte Morina's opfattelse. Ved at søge den ledige stilling har Morina nemlig erhvervet et krav på, at ansættelsen sker under overholdelse af tjenestemandsvedtægten, og navnlig at administrationen ikke under udøvelsen af det frie skøn gør sig skyldig i magtfordrejning. I en tilsvarende sag har Domstolen fastslået, at disse anbringender (nemlig overtrædelse af vedtægten og magtfordrejning) henhører under realitetsbehandlingen, hvorfor afvisningspåstanden ikke kan tages til følge (dom afsagt den 24. 6. 1969 i sag 26/68, Fux mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 31, præmis 6 og 7). Således kan der ikke gives Parlamentet medhold i den første afvisningspåstand. For så vidt angår den anden afvisningspåstand, har klagen og stævningen efter min opfattelse samme sagsgenstand. Afgørelsen om at overflytte stillingen indebærer såvel logisk som rent faktisk en beslutning om at annullere udvælgelsesprøven. At Morina i den administrative klage påstod sidstnævnte afgørelse annulleret indebærer således, at han ligeledes fremsatte krav om annullation af den første afgørelse.

3. Jeg skal herefter gå over til at behandle sagens realitet. Sagsøgeren har fremsat en række anbringender mod afgørelsen om overflyttelse af stillingen, nemlig overtrædelse af vedtægten, tilsidesættelse af de almindelige principper vedrørende den offentlige forvaltning (den berettigede forventning, god forvaltningsskik) og magtfordrejning.

For så vidt angår det første anbringende, har sagsøgeren anført, at administrati-

onen ikke kan overflytte en stilling, når ansættelsesproceduren er indledt; under alle omstændigheder er afgørelsen om at annullere meddelelsen om den ledige stilling ikke begrundet. Begge punkter er ubeføjet. Administrationen er ikke ifølge vedtægten forpligtet til at gennemføre ansættelsesproceduren, som altså kan afbrydes, eksempelvis af tjenstlige grunde (jfr. ovennævnte Fux-dom). I øvrigt er annullation af meddelelsen om den ledige stilling en rent generel foranstaltning, som henhører under administrationens skønsbeføjelser, og som ikke kan indeholde et klagepunkt, hvorfor den sagsøgte institution ikke havde pligt til at begrunde den (jfr. dom afsagt den 31. 3. 1965 i de forenede sager 12 og 29/64, Ley mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 37).

Jeg mener heller ikke, at princippet om den berettigede forventning er tilsidesat. Morina har anført, at han ved at søge den ledige stilling kunne være »næsten sikker« på forfremmelse, eller at han erhvervede en »konkret subjektiv ret« til forfremmelse. Der består imidlertid intet retsgrundlag for denne opfattelse. Det er nemlig fastslået i en omfattende domspraksis, at det fællesskabsretlige forvaltningssystem ikke hjemler en materiel ret til forfremmelse fra en stilling til en anden.

Jeg kan heller ikke tilslutte mig den opfattelse, at princippet om god forvaltningsskik er tilsidesat, da institutionen ikke havde pligt til at prioritere Morina's fremtidige, eventuelle interesse i at beklæde stillingen højere end tjenestens interesse; det er ikke godtjort, at der foreligger magtfordrejning. Sagsøgeren har ikke påvist, at den omtvistede afgørelse ikke reelt var truffet af tjenstlige grunde, men med det formål at begunstige en anden tjenestemand. De oplysninger, som den sagsøgte institution har givet under den mundtlige forhandling, har i øvrigt efter min opfattelse fjernet enhver tvivl eller usikkerhed i denne forbindelse. Det kan allerhøjst bebrejdes Parlamentet, at det ikke tidligere har givet disse oplysninger.

4. Ud fra betragtninger skal jeg foreslå Domstolen at frifinde Europa-Parlamentet i den sag, Domenico Morina har anlagt mod det ved stævning af 7. februar 1983. Jeg foreslår yderligere, at hver part bærer sine omkostninger.